

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ

...η αληθινή Εργατική Πρωτομαγιά, είναι μέρα αγωνιστικής διεθνιστικής κινητοποίησης και διεκδίκησης, των εργατών κάθε χώρας. Δεν ήταν ποτέ γιορτή των λουλουδιών και της ειρηνικής ταξικής συνεργασίας εκμεταλλευομένων κι' εκμεταλλευτών, όπως πασχίζουν αδιάκοπα να την μετατρέψουν τα κόμματα του κεφαλαίου, μαζί με τους καιροσκόπους ρεφορμιστές ηγέτες και τους εργατοπατερικούς συνδικαλιστικούς μηχανισμούς. Και ούτε, βέβαια, είναι ή μπορεί να γίνει μια απλή επέτειος παθητικής τιμής στην μνήμη των δολοφονημένων αγωνιστών εργατών και κομμουνιστών, όπως προτιμάει να την εμφανίζει και να την γιορτάζει η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ, με διασπαστικές συναθροίσεις και λιτανείες!

Να το επαναλάβουμε άλλη μια φορά συγκεκριμένα: **Από την ίδια την αιματηρή αφετηρία της και την μακρόχρονη διεθνιστική ιστορία της, η Εργατική Πρωτομαγιά, είναι μέρα αδιάλλακτης και ανυποχώρητης ταξικής δράσης, μέρα απολογισμού των εργατικών αγώνων ενάντια στην κεφαλαιοκρατική εκμετάλευση και εξουσία, αλλά και μέρα απόφασης για την έναρξη νέων μαχητικών ταξικών αγώνων, για την υπεράσπιση και την διεύρυνση των εργατικών δικαιωμάτων και για την επαναστατική σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.**

Αυτό και μόνο αυτό ήταν πάντοτε και παραμένει το νόημα και ο σκοπός των πρωτομαγιάτικων εργατικών κινητοποιήσεων, στο διάβα των 132 χρόνων από το ματοκύλισμα των εξεγερμένων αμερικανών του Σικάγου.

[Διαβάστε την Συνέχεια...](#)

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ

Με αφετηρία τους ηρωικούς αγώνες των εργατών του Σικάγου για το οχτάωρο, το 1886, το παγκόσμιο εργατικό κι επαναστατικό κίνημα, με μακροχρόνιους αιματηρούς αγώνες,

επέβαλε την Εργατική Πρωτομαγιά σαν μέρα μόνιμης εκδήλωσης της ταξικής θέλησης και απόφασης της εργατικής τάξης όλου του κόσμου, να συνεχίσει την ασυμφιλίωτη πάλη των τάξεων, να σφυρηλατήσει την διεθνιστική ταξική αλληλεγγύη στην δράση των απόκληρων όλου του πλανήτη, να προγραμματίσει και να οργανώσει τον παγκόσμιο επαναστατικό αγώνα του προλεταριάτου ως το τελικό γκρέμισμα του σαπισμένου καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση μιας νέας ανθρώπινης κοινωνίας, δίχως εκμετάλευση, καταπίεση και πολέμους, για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού των Εργατικών Συμβουλίων πάνω στα θεμέλια της Εργατικής δημοκρατίας και την προοπτική της πανανθρώπινης κομμουνιστικής αδελφότητας, ισότητας και ελευθερίας.

Με άλλα λογια, η αληθινή Εργατική Πρωτομαγιά, είναι μέρα αγωνιστικής διεθνιστικής κινητοποίησης και διεκδίκησης, των εργατών κάθε χώρας. Δεν ήταν ποτέ γιορτή των λουλουδιών και της ειρηνικής ταξικής συνεργασίας εκμεταλλευομένων κι' εκμεταλλευτών, όπως πασχίζουν αδιάκοπα να την μετατρέψουν τα κόμματα του κεφαλαίου, μαζί με τους καιροσκόπους ρεφορμιστές ηγέτες και τους εργατοπατερικούς συνδικαλιστικούς μηχανισμούς. Και ούτε, βέβαια, είναι ή μπορεί να γίνει μια απλή επέτειος παθητικής τιμής στην μνήμη των δολοφονημένων αγωνιστών εργατών και κομμουνιστών, όπως προτιμάει να την εμφανίζει και να την γιορτάζει η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ, με διασπαστικές συναθροίσεις και λιτανείες!

Να το επαναλάβουμε άλλη μια φορά συγκεκριμένα: **Από την ίδια την αιματηρή αφετηρία της και την μακρόχρονη διεθνιστική ιστορία της, η Εργατική Πρωτομαγιά, είναι μέρα αδιάλλακτης και ανυποχώρητης ταξικής δράσης, μέρα απολογισμού των εργατικών αγώνων ενάντια στην κεφαλαιοκρατική εκμετάλευση και εξουσία, αλλά και μέρα απόφασης για την έναρξη νέων μαχητικών ταξικών αγώνων, για την υπεράσπιση και την διεύρυνση των εργατικών δικαιωμάτων και για την επαναστατική σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.**

Αυτό και μόνο αυτό ήταν πάντοτε και παραμένει το νόημα και ο σκοπός των πρωτομαγιάτικων εργατικών κινητοποιήσεων, στο διάβα των 132 χρόνων από το ματοκύλισμα των εξεγερμένων αμερικανών του Σικάγου. Σ'ολόκληρο τον πλανήτη, η εργατική τάξη των ανεπτυγμένων και των καθυστερημένων χωρών, βάδισε συνειδητά κι επίμονα το δρόμο του ταξικού αγώνα, τον ματωμένο δρόμο που χάραξαν οι ηρωικοί πρωτοπόροι μαχητές της. Παρ'όλα τα εμπόδια και τις παγίδες, που ασταμάτητα έστηναν και στήνουν οι διάφοροι πράκτορες του κεφαλαίου και ιδιαίτερα οι «αριστεροί» ρεφορμιστές και παρά τις μεγάλες ήττες που της προκάλεσαν οι εκφυλισμένοι γραφειοκράτες ηγέτες με τις ηλίθιες σοσιαλπατριωτικές πολιτικές τους, χαντακώνοντας το επαναστατικό κίνημα για πολλά χρόνια ξανά και ξανά.

Στο δρόμο του μαρξισμού και του Κόκκινου Οκτώ βρη του 17

Όμως, παρά τα απανωτά χτυπήματα των εργατικών αγώνων και παρά την διάλυση του πρώτου εργατικού κράτους (ΕΣΣΔ), η πάλη των τάξεων όχι μόνο δεν ακυρώθηκε αλλά

αντίθετα έγινε περισσότερο αναγκαία, πιο επιτακτική και ακόμα πιο σκληρή, όπως ξεκάθαρα το δείχνει η βαθειά και παρατεταμένη οικονομο-πολιτική κρίση και αποσύνθεση του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος, επιβεβαιώνοντας με τρόπο αδιαμφισβήτητο τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού. Τις επιστημονικές σοσιαλιστικές ιδέες του Μαρξ και του Ενγκελς, στις οποίες στηρίχτηκε και στηρίζεται η εργατική πρωτοπορία στους ασίγαστους ταξικούς αγώνες της. Έχοντας πάντα στο πλευρό της, σταθερούς συμμαχητές και οδηγητές, τους αληθινούς σοσιαλιστές των εργατικών διεθνών, τους διανοητές μαρξιστές επαναστάτες, τους πρωτεργάτες της νικηφόρας Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης και θεμελιωτές της μπολσεβίκικης (3ης) Διεθνούς!

Η Εργατική Πρωτομαγιά, κάτω από την μπολσεβίκικη σημαία του Κόκκινου Οκτώβρη και της Κομμουνιστικής Διεθνούς και με αταλάντευτους μαρξιστές συναρχηγούς τον Λένιν και τον Τρότσκι, απέκτησε όλο το γνήσιο και διεθνιστικό περιεχόμενο της και έγινε το έμβλημα της παγκόσμιας προλεταριακής ενότητας, του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Ταξικής Πάλης, ενάντια στην κεφαλαιοκρατική εκμετάλλευση και βαρβαρότητα και ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους!

Και δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι μόνο με οδηγό αυτές τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, τις ιδέες του λενινικού μπολσεβικισμού, το προδομένο και αποδιοργανωμένο παγκόσμιο εργατικό κι επαναστατικό κίνημα θα μπορέσει και πάλι να ανασυνταχτεί, αντλώντας τα μαθήματά του από την σοσιαλπατριωτική προδοσία της γραφειοκρατικής σταλινικής κάστας. Η οποία, για χάρη της «ειρηνικής συνυπαρξης» και συμμαχίας με τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές διέλυσε την αναγκαία και απαραίτητη κομμουνιστική διεθνή ανοίγοντας τον δρόμο στην διάλυση της ΕΣΣΔ στην ενίσχυση των αναθεωρητικών αστικών ρευμάτων μέσα στις γραμμές του διασπασμένου παγκόσμιου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος!

Η Εργατική Πρωτομαγιά, με το διεθνιστικό ταξικό της μήνυμα και με τις αγωνιστικές ενιαιομετωπικές παραδόσεις της, ήταν είναι και θα είναι για πάντα, φάρος φωτεινός, κόντρα σε όλες τις αντεργατικές αντιδραστικές επιθέσεις. Και, μαζί με τον ρώσικο Κόκκινο Οκτώβρη, συνεχίζει να εκπέμπει σήματα επαναστατικής προλεταριακής αισιοδοξίας. Την στιγμή που ο παρακμασμένος παγκόσμιος καπιταλισμός βυθίζεται ολοένα στο τέλμα της κρίσης του, πυροδοτεί συνεχώς νέους τοπικούς ιμπεριαλιστικούς πολέμους και βαρβαρότητες, εκδηλώνοντας, με κάθε τρόπο, τη θανάσιμη αγωνία του σε όλες τις ηπείρους και ιδιαίτερα στη μητρόπολη του ιμπεριαλισμού, στις ΕΠΑ του αλόφρονα Τραμπ και στη λυκοσυμμαχία της «ΕΕ», που παραπαίει, κάτω από το βάρος του διογκωμένου ρεύματος μετανάστευσης εκατομμυρίων ασιατικών και αφρικανικών μαζών, κυνηγημένων από τους πολέμους, την ανεργία και την πείνα. Την ώρα που η κρίση στα ίδια τα ιμπεριαλιστικά κέντρα οξύνει τις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, ορθώνει τελωνειακά φράγματα, πληθαίνει την ανεργία και ρίχνει στην πείνα τα πιο φτωχά κοινωνικά στρώματα.

Στις συνθήκες αυτές του αδιεξόδου και αλλοφροσύνης της παγκόσμιας κεφαιοκρατίας, οι «δημοκρατικές» και οι «αριστερές» κυβερνήσεις δεν έχουν άλλη επιλογή από την ληστρική αντεργατική πολιτική της λιτότητας και της απροκάλυπτης επίθεσης και καταπάτησης των καταχτημένων με πολύ αίμα εργατικών δικαιωμάτων. Ρίχνοντας τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης στις πλάτες των προλεταριακών μαζών και αυξάνοντας τα κέρδη της μονοπωλιακής ολιγαρχίας, ελπίζουν να βγάλουν την οικονομία από την κρίση. Στην ουσία το μόνο που πετυχαίνουν είναι να ρίχνουν βενζίνη στην φωτιά της επερχόμενης προλεταριακής επαναστατικής έκρηξης.

Η έκρηξη αυτή, όπως το δείχνουν τα γεγονότα, έχει καθυστερήσει για έναν και μοναδικό, μα πολύ σοβαρό, λόγο: η παγκόσμια εργατική τάξη γνωρίζει ότι δεν διαθέτει την απαιτούμενη επαναστατική ηγεσία για να προχωρήσει στον δρόμο του Κόκκινου Οχτώβρη! Όμως το βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης και η ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, δημιουργούν τους όρους για νέους επαναστατικούς αγώνες που θα αναδείξουν την αναγκαία μπολσεβίκικη προλεταριακή ηγεσία στην καρδιά του σαπισμένου καπιταλισμού, στα κέντρα της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Ελλάδα:

Η πολιτική του ταξικού συμβιβασμού φέρνει ήττες Πάλη για Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο □ Άμεσα Τώ ρα

Στην Ελλάδα, η εργατική τάξη και γενικότερα οι προλεταριακές μάζες, διαθέτουν πλούσια ιστορία ταξικών και επαναστατικών αγώνων. Μια ιστορία γεμάτη από εργατικούς ηρωισμούς και θυσίες, αλλά και σκληρές εξουθενωτικές ήττες, εξ αιτίας της καιροσκοπικής, εθνικορεφορμιστικής και σοσιαλπατριωτικής, πολιτικής που εφαρμόζε η διεθνής και ντόπια σταλινική ηγεσία (ΚΚΕ), και μάλιστα στο όνομα του «μαρξισμού-λενινισμού».

Ενώ οι θεμελιωτές της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Λένιν, Τρότσκι και οι συνεργάτες τους μπολσεβίκοι) στα Πρωτομαγιάτικα Μανιφέστα τους και με την πολιτική που οδήγησε στην νίκη του Οκτώβρη του 1917, καλούσαν συνεχώς τους εργάτες όλου του κόσμου να συγκροτήσουν το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Πάλης και να αναλάβουν δράση, σε κάθε χώρα, ενάντια στην επίθεση των κυβερνήσεων της κεφαλαιοκρατίας, η ηγεσία του ΚΚΕ, ακολουθώντας πιστά και ένθερμα την διεθνή σταλινική γραφειοκρατική απολυταρχία -που (στο όνομα του Λένιν!!) αντικατέστησε την μπολσεβίκικη πολιτική με την συμφιλιωτική πολιτική των «λαϊκών μετώπων», τσακίζοντας παντού το επαναστατικό κίνημα του προλεταριάτου-, χωρίς κι αυτή να σταματήσει να επικαλείται στα λόγια τον λενινικό μπολσεβικισμό, στην πράξη της, με την εφαρμογή της αντεπαναστατικής εθνικορεφορμιστικής λαϊκομετωπικής πολιτικής της συνεργασίας των τάξεων, οδήγησε, το ελληνικό εργατικό κίνημα σε απανωτές ήττες, με πιο σημαντική απ' αυτές την σφαγή του 1944-45, μέσα από το ΕΑΜ.

Δεν ήταν και δεν είναι καθόλου παράξενο ή τυχαίο, το γεγονός ότι η καιροσκοπική αυτή σταλινοζαχαριαδική γραφειοκρατική ηγεσία του ΚΚΕ, που, ακόμα και σήμερα, εξυμνεί τον σταλινικό «σοσιαλισμό» της Γκε Πε Ου, συνεχίζει, στα λόγια, να ορκίζεται στις ιδέες του λενινικού μπολσεβικισμού. Το γεγονός ότι το ελληνικό εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα συγκροτήθηκαν και ζυμώθηκαν μαζί με τον θρίαμβο της Οχτωβριανής Επανάστασης και του μπολσεβικισμού (1918), της έχει μετατραπεί σε μια αγχωτική δέσμευση από την οποία δεν μπορεί να απαλλαγθεί όπως έκαναν τα περισσότερα «αδελφά» σταλινικά κόμματα σε ολόκληρο τον κόσμο. Στην πράξη, όμως, αρνείται σθεναρά και συστηματικά να εφαρμόσει την λενινική πολιτική και τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, την ενωτική τακτική της

ταξικής προλεταριακής ανεξαρτησίας που προτείνουν τα μπολσεβίκικα μανιφέστα για την απόκρουση της ληστρικής αντεργατικής επίθεσης του κεφαλαίου. Συνεχίζει και μένει σθεναρά αφοσιωμένη στην συμφιλιατική πολιτική των «λαϊκών μετώπων» («λαϊκή» ή «κοινωνική» συμμαχία» την λέει τώρα), επιδιδόμενη ασταμάτητα σ' ένα καταστροφικό ανακάτεμα της συμβιβαστικής αυτής πολιτικής με την επαναστατική πολιτική του Λένιν (Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο) για την απόκρουση της ληστρικής αντεργατικής επίθεσης του κεφαλαίου.

Στην πρωτομαγιάτικη ανακοίνωση του 2018, που κυκλοφόρησε η ΚΕ του ΚΚΕ, δέκα ολόκληρα χρόνια μετά το ξέσπασμα της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, και οχτώ χρόνια από την μνημονιακή ληστρική επίθεση στα εργατικά δικαιώματα, δεν το εκρινε σκόπιμο να εγκαταλείψει την χρεωκοπημένη πολιτική της λαικομετωπικής «κοινωνικής συμμαχίας» και την παθητική ταχτική των ειρηνικών συγκεντρώσεων και περιπάτων! Όχι μόνο περιφρόνησε την προλεταριακή ενιαιομετωπική πολιτική του λενινικού μπολσεβικισμού, για μια ακόμα φορά. Όχι μόνο δεν τόλμησε να καλέσει την εργατική τάξη και όλες τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος σε Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Εργατικής Αντεπίθεσης. Αλλά δεν βρήκε αναγκαίο ούτε να οργανώσει έστω ένα μαχητικό πρωτομαγιάτικο συλλαλητήριο, με ένα η δύο συγκεκριμένα συνθήματα που να κινητοποιούν τις εργατικές μάζες και όχι μόνο τους βαριεστημένους οπαδούς του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και του ΠΑΜΕ. Παρ'όλα αυτά η ανακοίνωσή τους δεν παρέλειψε, από την πρώτη κιόλας αράδα της, να διακηρύξει. «Τιμάμε την Εργατική Πρωτομαγιά, τους νεκρούς εργατες του Σικάγο.....» και άλλα τέτοια φανφαρόρικα, που δεν έχουν καμιά δυσκολία να τα ξεστομίσουν και οι «αριστεροί» ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ, οι εργατοκάπηλοι της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ και κάθε ρεφορμιστής δημαγωγός.

Καθένας όμως καταλαβαίνει σίγουρα ότι την Εργατική Πρωτομαγιά και τους ηρωικούς νεκρούς της, μόνο με πραγματικούς εργατικούς αγώνες, με αληθινές ταξικές κινητοποιήσεις, μπορούμε στ'αλήθεια να τους τιμάμε και όχι με πολυλογάδικες ανακοινώσεις και με φρόνιμες γιορταστικές συναθροίσεις και περιπάτους στους κεντρικούς δρόμους.

Όστόσο, η ιστορία της παγκόσμιας Εργατικής Πρωτομαγιάς μας δείχνει ότι η εργατική τάξη με την ηρωική πρωτοπορεία της και μαζί με τους αληθινούς κομμουνιστές διανοούμενους, θα παραμερίσουν όλους τους ρεφορμιστές απατεώνες και τους σταλινικούς ψευτομπολσεβίκους και θα βαδίσουν σταθερά στο δρόμο που χάραξε ο λενινικός μπολσεβικισμός, στο δρόμο του Κόκκινου Σοσιαλιστικού Οχτώβρη, κάτω από την τιμημένη σημαία των Εργατικών Συμβουλίων, την σημαία της επαναστατικής Εργατικής Δημοκρατίας.-